

C. Wilkeshuis

Er is een kindje geboren

't Was een vreemde kerstmorgen geworden, vond Josien.

O, ja, ze had al een poos geweten dat ze een nieuw broertje of een zusje zou krijgen, maar omdat het zo lang duurde, had ze er de laatste weken weinig meer aan gedacht. En nu, juist op deze morgen, was het opeens een hele drukte in huis.

Om half acht stond buurvrouw Martens al in de slaapkamer om Josiens jongere broertjes te wassen en aan te kleden en hen naar tante Truus te brengen, die een paar straten verder woonde.

„Het zijn zulke druktemakers,“ zei ze tegen Josien. „Als er een kindje geboren wordt moet het rustig zijn in huis.“

Josien was al acht, bijna negen. Die kon zichzelf wel helpen, meende buurvrouw.

„Trek je goeie jurk maar aan, kind. En als je die knoopjes op je rug niet dicht kunt

krijgen, vraag dan je vader maar even. Ik ben zó terug, en dan mag jij met mij mee naar huis."

Maar toen Josien naar vader ging om haar met die lastige knoopjes te helpen, kon hij er met zijn dikke vingers niets mee beginnen. „Laat je jurk maar open tot buurvrouw terugkomt," zei hij een beetje ongeduldig. Nou, die bleef gelukkig niet lang weg. „Kom maar gauw hier met je knoopjes," zei ze. „Je vaders handen staan er vandaag niet naar, denk ik." In een wip zat de jurk netjes en toen ging Josien met buurvrouw mee.

Buurman was er niet. Die was gistermiddag op zijn nieuwe blauwe bromfiets naar zijn oude vader en moeder getuft.

Josien had eerst een boterham gegeten en ze zat nu alleen in het kleine voorkamertje, want buurvrouw was weer weggegaan om bij moeder alles nog wat te redderen.

„Ik blijf misschien wel even weg," had ze gezegd. „Hier, ga jij maar zolang wat lezen en plaatjes kijken."

't Was een kerstnummer van 'De Strijdkreet,' dat ze Josien in handen had gestopt, de krant van het Leger des Heils. Buurvrouw was zelf ook bij het Leger, wist Josien, ze liep vaak met die krant langs de huizen. Kom, ze zou hem maar eens bekijken. Buitenop stond een grote prent, die de stal van Bethlehem voorstelde. Maria zat in een lange jurk bij de kribbe met het kindje Jezus op haar schoot; het zat rechtop en hief zijn rechterhandje omhoog. Jozef stond erachter, hij droeg een baard met allemaal krullen. De os en de ezel keken met vrome koppen toe en de tekenaar had ook de drie Koningen niet vergeten. Een van hen had een wonderlijke muts op, maar de twee anderen droegen prachtige kronen. En op hun uitgestrekte handen lagen de geschenken voor het Kerstkind: goud, wierook en myrrhe. Dat had de juffrouw van de zondagsschool hun ook verteld. Wat wierook en myrrhe wel waren wist Josien niet meer zo goed, maar dat het iets héél bijzonders moest zijn geweest kon je aan de mooie namen wel horen.

't Wat eigenlijk maar een gekke stal, vond ze, helemaal zonder een muur van voren. Je kon wel het schuine rieten dak zien, net of die stal zomaar doormidden was gezaagd. En bóven het dak, aan de donkere hemel, straalde de ster met lange punten als de spaken van een wiel.

Onder de plaat stond op een golvend lint met mooie schrijffletters: „Er is een kindje geboren . . ."

Ja ja, dat was héél lang geleden gebeurd, en het gebeurde ook héél ver weg, helemaal in Bethlehem . . . Maar vandaag zou er weer een kerstkindje komen, en niet aan het andere einde van de wereld. In hun eigen huis!

Wat duurde die morgen lang! En wat bleef buurvrouw lang weg!

Josien keek telkens even naar buiten. De kleine huizen en de tuintjes aan de overkant van de straat waren donker in de grijze morgen. Maar bij de burenhuizen hadden ze zeker de kerstboom al aangestoken: ze zag de lichtjes spiegelen in de ramen.

Om tien uur zag Josien vader voorbijrijden op zijn rode brommer. Ze bonsde tegen de ruit en zwaaide, maar vader keek niet eens om. Had die even een haast!

Om elf uur stapte de wijkzuster van haar fiets en even later hield de volkswagen van de dokter voor hun huis stil.

„Nu zal het kindje gauw geboren worden,” wist Josien.

En ja hoor, een half uurtje later kwam buurvrouw terug. Wat keek ze vrolijk, het hele kamertje werd er opeens licht van!

„Nou meid, je hebt een broertje gekregen,” zei ze hartelijk. „Een kerstkindje!” En ze gaf Josien een kus.

„Hoe heet hij?” vroeg ze.

„Wimpie,” zei buurvrouw, en ze veegde lachend een paar tranen van haar wangen.

„Eigenlijk Willem natuurlijk, maar we zeggen gewoon Wimpie.” Nòg een broertje erbij? Josien had heimelijk verwacht dat het een zusje zou zijn. Maar ze vond het evengoed heerlijk, te meer omdat dit kleine jongetje een kerstkindje was!

„Mag ik nou naar huis, buurvrouw?”

„Je moeder en de baby moeten eerst wat slapen, kind. Om een uur of vier gaan we eens kijken,” beloofde buurvrouw.

Josien zuchtte, ze kon haast niet zolang wachten. Maar eindelijk sloeg het koekoeks-klokje viermaal, en toen liepen ze samen door het achtertuintje naar Josiens huis.

„Vooral stil doen, niet met de deuren slaan,” waarschuwde buurvrouw. Nou, dat wist ze zelf ook wel. Je moest zo’n wurm natuurlijk niet laten schrikken!

Vader zat aan de tafel in de huiskamer brieven en kaarten te schrijven. De ooms en tantes en kennissen moesten ook allemaal weten dat Wimpie er was.

De schuifdeuren naar de achterkamer stonden op een kier en bij het licht van een schemerlampje zag Josien moeder in bed liggen. Naast haar was het wiegje neergezet, dat de laatste weken aldoor in de bijkeuken had gestaan.

„Ga maar gauw eens bij moeder kijken, Josien,” zei vader opgewekt.

Moeder glimlachte en trok haar naar zich toe. „’t Is een kerstjongetje,” fluisterde ze gelukkig.

„Mag ik even in de wieg kijken, moeder?”

„Kom maar hier,” zei buurvrouw en ze trok het lakentje wat terug. Josien zag een roze, rimpelig hoofdje met een dun borsteltje van bruine haartjes, en handjes als kleine schelpen.

„Is hij niet lief?” vroeg moeder.

„Ja, wel lief . . .,” zei ze aarzelend. Maar ze vond eigenlijk dat de kleine Wimpie niet kon hálén bij het kerstkindje van de plaat, dat zo kwiek bij zijn moeder op schoot zat en zó wijs keek, of hij al op de grote school zat!

Buurvrouw moest nu naar het Kerstfeest van het Leger en Josien ging bij haar vader aan de tafel zitten. Die schreef nog maar steeds met zijn oude, roestige kroontjespen, die vreselijk kraste.

Wat vreemd was het in huis, nu moeder in bed lag. Je hoorde haar bijna niet, maar uit het wiegje kwam af en toe een snuivend geluidje.

Josien moest alweer aan de kerstplaat denken.

Nou, het was thuis heel anders dan in Bethlehem! De kamer hier was ook niet groot, maar hij was in ieder geval beter dan die open stal . . . Ze keek eens naar vader, die leek ook niets op Jozef. Jozef zou wel geen brieven geschreven hebben en bovendien had hij een baard, die zo golfde alsof hij hem uit zee had opgevist. Moeder zat niet in een lange sleepjurk bij de kribbe zoals Maria, maar ze lag in bed.

En de drie Koningen waren er ook niet . . .

Ze hoorde opeens gestommel in de gang, toen ging de kamerdeur open. 't Was opa met oom Piet en neef Gerrit.

„De vrouwen komen vanavond wel even,” zeiden opa en oom, toen ze vader feliciteerden. „Och ja,” ging opa voort, „je leest in de Bijbel ook maar alleen over mannen, die bij de kribbe kwamen. Van vrouwen vertellen ze niets.”

Hij moest lachen om zijn eigen grapje.

Ze hadden alle drie een cadeautje bij zich, zag Josien.

„We hebben ook wat voor Wimpie meegebracht,” zei opa tegen moeder, en hij wikkelde het papier van een doosje en liet haar een zilveren bekertje zien.

„Daar heb ik vroeger zelf nog uit gedronken. Ik dacht, als nummer vier komt, dan krijgt die dat bekertje.”

Oom Piet opende een grote wit kartonnen doos. Nét wat Josientje had gedacht: een pracht van een kerstkrans met rode en groene vruchtjes op de glimmende korst. Heerlijk!

De sinaasappels, waarmee neef Gerrit kwam aandragen, had ze allang zien blinken in de zak van doorschijnend papier. Wat een grote waren het! Alle drie legden ze hun geschenken op het tafeltje naast moeders bed. „Jullie lijken warempel de drie Koningen wel,” zei moeder dankbaar. De drie Koningen? Josientje wist wel beter!

Opa had een tabakswinkeltje, oom Piet werkte bij de Plantsoenen en Gerrit bij de blikfabriek. Maar toch . . .

„We mogen de kleine zeker wel even zien?” vroeg opa.

„Ga je gang,” zei vader, en de oude man boog zich over de wieg.

Hij schudde het hoofd, toen hij Wimpie zag. „Wat begint een mens zijn leven toch in het klein,” merkte hij op.

„t Is al een hele tijd geleden dat wij er zo bij lagen,” zei oom Piet. Alleen Gerrit zei niets. Hij maakte met zijn tong een geluid net of hij zijn hondje lokte, en streek voorzichtig met zijn handen over de dekentjes. Het viel Josien op hoe ruw die handen waren en hoe vol schrammen en littekens van het blik waar hij mee omging. Maar alle drie keken ze heel eerbiedig naar het kindje, ja, net zo eerbiedig als de Koningen op de plaat van het kerstnummer. En al hadden ze dan geen goud, wierook en myrrhe meegebracht, toch wèl zilver, gebak en vruchten.

Het was heel stil.

Toen opeens zei opa: „Ieder pasgeboren kind is weer een wonder. Het is een kaarsje dat Onze Lieve Heer aansteekt in de hoop dat het de wereld een beetje licht zal geven.”

„Zulke dingen denk je vooral op Kerstmis,” zei oom Piet.

Neef Gerrit bromde instemmend.

„Ik hoop, opa, dat je gelijk hebt wat Wimpie betreft,” zei vader. En moeder glimlachte omdat ze zulke woorden prettig vond om te horen.

Het leek in de kamer nu toch wel helemaal op Bethlehem, vond Josien.

„Zouden de engelen en de ster er nu ook zijn?”

Stilletjes sloop ze door de gang naar buiten.

Er waren geen engelen en geen ster: het regende.

Maar ergens in de buurt zong een radio een kerstlied.

En op de punt van een schoorsteenkapje viel tussen de daken door het licht van een vroege straatlantaarn, en het leek nu net, of er een natte ster zilverachtig blonk in het donker.

Het was wel wat anders dan tweeduizend jaar geleden in Bethlehem, maar het was toch ook precies hetzelfde.

Telkens als er ergens een kindje werd geboren was er ook Bethlehem, dacht Josientje. En dan kwam er ook wel een Koning, en er zong wel een engel en er blonk een ster. Ze neuriede het liedje dat ze op de zondagsschool had geleerd: „Er is een kindeke geboren . . .”

En ze wist zelf niet goed of ze dit nu van de kleine Jezus of van de kleine Wimpie zong.

W. M. Nijkamp

Bobbies lichtje

Daar liepen Bobbie en vader. Maar ze liepen niet gewoon hoor! Oh, nee. Vader liep voorop en Bobbie achter hem. Vind je dat een beetje raar? Maar het kon heus niet anders. Weet je waarom niet? Wel, ze droegen een kerstboom! Vader droeg het onderste stuk. Dat was zwaar: een dikke stam en een heleboel brede takken. En Bobbie? Nu die droeg de kroon, het dunne topje met de fijne takjes. Dat móést hij wel vasthouden. Want anders sleepte de top van de kerstboom over de straat. En dat mocht natuurlijk niet. Dan zou de boom vuil zijn als ze er mee thuis kwamen.